

overlades til private. Grænsebevogtningen er en Statsopgave, som bør løses ved et Statskorps, som en ansvarlig Mand, en Mand, der har Ansvaret overfor Staten, staar i Spidsen for, saaledes at denne Opgave kan løses paa en Maade, som Danmark kan være tjent med.

Jeg for min Part kan naturligvis slutte mig til min Partifælle, det ærede Medlem Hr. Friis-Skotte, og jeg kan altsaa ikke være med til at reducere Grænsegendarmerikorpset, i hvert Tilfælde ikke paa den Maade, som her er foreslaaet, og jeg advarer alle ærede Medlemmer mod at være med dertil, for det vil virke skadeligt overfor den sønderjydske Befolkning.

Finansministeren (N. Neergaard): Selve Forslaget om Reduktion af Grænsegendarmeriets Personale har jo faaet Tilslutning fra alle de ærede Ordførere, men der har været en Del Modstand mod at gøre det for hurtigt. Det er altsaa mere *Tempoet* for Reduktionen end selve Reduktionen, som Kritikken har været rettet imod. Der er dog fremsat enkelte Betragtninger, som jeg maa advare imod. Naar f. Eks. det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen talte om at „bryde et Tilsagn“, der var givet Befolkningen, fordi man reducerer Grænsegendarmeripersonalet, synes jeg slet ikke, at den Betragtning kan holde Stik. Vi har gennem de forskellige Sparekommissioner, og nu sidst gennem Administrationskommissionen, foretaget meget betydelige Reduktioner af Personale, ingenlunde alene af løst Personale, men sandelig ogsaa af Tjenestemandspersonale, og der er dog aldrig nogen, der har kaldt det at bryde et Løfte. Enhver Tjenestemand ved jo, at hans Stilling kan nedlægges. I saa Tilfælde har han de Rettigheder, som Tjenestemandsløven giver ham, hvis Stillingen bliver nedlagt. Enhver ved, at det dog ikke kan være Meningen, naar Forholdene forandrer sig, at vedblive at opretholde en Tjenestemandsstyrke, der er større, end Behovet kræver. Derfor ligger der intet som helst Tilsagn i, at man fastsætter Grænsegendarmeriets eller et hvilket som helst andet Korps' Størrelse til det og det. Det er ganske forkert at antage, at der deri skulde ligge et Tilsagn til disse Mennesker om, at Korpsset ikke skulde kunne være Genstand for Reduktion ligesom saa mange andre Tjenestemandskorps. En saadan Betragtning vilde ganske gøre Ende paa det, som man hidtil har troet var anerkendt fra alle Partiers Side, at man

ikke skal have flere Tjenestemænd, end man har Behov, og at den sundeste og bedste Maade at spare paa er at spare overflødige Tjenestemænd. Men hvordan skulde det gaa for sig, hvis man opstiller det Synspunkt, at det er at bryde et Løfte til Tjenestemændene eller at bryde et Løfte til en hel Befolkning? Et saadant Synspunkt kan aldrig have nogen som helst Gyldighed.

Kravene til Gendarmerikorpsets Styrke dernede har været saare forskellige. Naar man i 1919 og 1920 gik saa langt, som man gjorde — i 1920 reducerede man for øvrigt, men fandt det dog nødvendigt at opretholde en saa stor Styrke ikke af midlertidige og tilfældige Folk, men af Folk, der var ansat i Statstjenesten —, saa laa det jo i de ganske ejendommelige Forhold, der var den Gang, hvor man ikke kunde nøjes med tilfældigt, midlertidigt Personale, men maatte have Folk under militær Disciplin, og som paa mere varig Maade, paa lige saa varig Maade som andre Tjenestemænd, var knyttet til Tjenesten. Senere er Bevægelsen stadig gaaet i Retning af mere Reduktion. Nu rejstes der fra enkelte Medlemmers Side Tvivl om, hvorvidt denne Reduktion ikke i sig selv er for stor. Selvfølgelig er man ikke gaaet til denne Reduktion uden den nøjeste Undersøgelse og navnlig uden embedsmæssige Udtalelser fra Grænsegendarmeriets Ledelse, og man er ikke gaaet længere ned, end man fra denne den mest sagkyndige Side har faaet bekræftet, at det kan lade sig gøre. Det vil ganske vist ikke blive noget flot tilmaalt Personale, der bliver tilbage, der maa ogsaa kræves mere af den enkelte, men det menes dog, at Opgaven kan løses, og i en Tid, hvor Maalet maa være det at reducere Udgifterne til det mindst mulige, har jeg ment at maatte gaa ned til denne Grænse. Man siger med Rette, at den nye Grænse kan ikke sammenlignes med den gamle. Ikke alene er Udstrækningen saa meget længere, men ogsaa Opgaverne er saa meget større. Dette er fuldkommen sandt. Men derfor giver man ogsaa forholdsmæssigt betydeligt større Personale til den nye end til den gamle Grænse. Den nye Grænse er omtrent dobbelt saa lang som den gamle. Jeg tror, det var det ærede Medlem Hr. Holger Andersen, som nævnte Tallet 117 Mand. Ja, men det Tal er ikke helt rigtigt, for der staar i samme Lov, at Tallet skal nedbringes efterhaanden, fra 117 til 102. Det Tal, man altsaa skal regne med i Henhold til Loven af 1911, er ikke 117, men 102; og